

Колкото четенето отиваше къмъ края, толкова Анчо ставаше по-нетърпеливъ. Наближаваше най-смѣшното въ вестника.

Стигнаха до тамъ.

Анчо смушна Дандето и му пришепна: „Тия нѣща написахъ азъ.“

Гоню четѣше:

„Списъкъ на лицата, които ще пишатъ въ вестника:

„Стефанъ Пешната,
Христо Грѣшната.
Петъръ Лондрата,
Отъ махла Горната.
Георги Прѣснака,
Иванчо Стака.
Генчо Мравката,
Колю Чавката . . .“

Тука и тримата се засмѣха.

— Ще имъ го пратимъ, да го прочетатъ, — каза Дандето.

— Ей че смѣхъ ще падне, — презъ смѣхъ изфѣфли Анчо.

— Това е всичкото, — завърши Гоню. И следъ малко прибави:

— Утре пакъ тукъ. Ще го препишемъ на нѣколко листа, и — всички да четатъ и знаятъ.

Вечеръта вече бѣше дошла въ стаята.

Тримата вестникари излѣзоха тихо и незабелязано.

